

V. Letnik.

11. zvezek.

Veneec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Frančišek Ušeničnik.

Vsebina 11. zvezka.

	Stran
Krščanska usmiljenost. (Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec november.) . . .	161
Srce Jezusovo, krvava žrtev za grešnike . . .	163
Za vernih duš dan	165
„Pridi k nam tvoje kraljestvo.“	166
Dvainštirideseto letno poročilo bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji	168
Marijina svetinja	170
Iz sv. zbora za odpustke	172
Naznanila in poročila	173
Uboge sestre sv. Frančiška	176

„Veneec“ prejemam pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h. Denar za naročbo se pošilja: Upravnistvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1901.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za bratovščino presv. Reš. Telesa:

N. N. 5 K, g. župnik J. Tavčar 10 K, J. P. 4 K.

Za sveto Detinstvo:

Šolarji v Dražgošah 2 K.

Za kruh svetega Antona:

Neka oseba v zahvalo za ozdravljenje 10 K, J. D. iz G. pri Kr. 50 h.

Za Jeranovo dijaško kuhinjo:

G. župnik J. Tavčar 10 K.

Za Salezijance:

G župnik J. Tavčar 20 K.

Za cerkev sv. Jožefa v Priedoru:

J. D. iz G. pri Kr. 50 h.

Za uboge redovnice na Laškem:

iz Kranja 5 K.

Za bratovščino za duše v vicah:

iz Kranja 2 K.

V molitev so priporočeni

I. za ves mesec oktober namen sv. Očeta: *krščanska usmiljenost.*

II. za posamezne dni:

1. *Zvestoba v veri omahujočim katoličanom.*
2. *Da bi bolj molili za uboge duše v vicah.*
3. *Misijoni po sloven. krajih.*
4. *Bogosllovna in deška seme-nišča.*
5. *Redovniki in redovnice na Francoskem.*
6. *Sirotišnice.*
7. *Škofovi zavodi v Ljubljani.*
8. *Marijine družbe za mladeniče.*
9. *Katoličani na Kitajskem.*
10. *Da nas Bog reši nagle in ne-previdene smrti.*
11. *Da bi redovni in svetni du-hovniki vedno složno skupaj delali.*
12. *Vdove in sirote.*
13. *Poklic v redovni stan.*
14. *Izpreobrnjenje razkol. Rusov.*
15. *Habsburška vladarska rod-bina.*
16. *Mladeniči v visokih šolah.*
17. *Izpreobrnjenje katoliški cerkvi sovražnih učiteljev.*
18. *Sv. Oče Leon XIII.*
19. *Tisti, ki strežejo bolnim in ubogim.*
20. *Preganjeni in obrekovani du-hovniki.*
21. *Katoliška društva za delavce.*
22. *Vsi, ki se trudijo za lepo petje v cerkvi.*
23. *Tršaška škofija, da bi ji Bog kmalu dal dobrega višjega pastirja*
24. *Gorečnost Bogu posvečenim osebam.*
25. *Katoliški učitelji in učiteljice.*
26. *Misijoni v Afriki.*
27. *Osebe v grešnem znanju.*
28. *Društva za rokodelske va-jence.*
29. *Katoličani na Češkem.*
30. *Vsi mrtvi udje molitvenega apostolstva.*

Molimo.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu presv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Srca preblašene, brezmadešne Device Marije, Tebi darujem danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čutila in želje, vsa dela in besede.

Posebno pa Ti jih darujem za Tvojo sv. cerkev in nje pogla-varja, kakor tudi za vse sadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Podobice presv. Srca Jezusovega,

na debelem finem papirji krasno izdelane v barvah, izvirne zaobljubne slike ljubljanske stolnice, so dobiti v prodajalnici „Kat. tiskovnega društva“ (H. Ničman) v Ljubljani 25 skupaj 1 K 20 h, sto skupaj 4 K 60 h. Na zadnji strani je ratisnjena „Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu“.

Odpustki meseca novembra 1901.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolne* odpustke: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. Očeta. Če je treba v namen sv. Očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. *Petek, I. v mesecu. God vseh svetnikov.* Popoln odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo v namen sv. Očeta; b) *Udom bratovščine presv. R. Telesa* v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; c) onim, ki nosijo *višnjevski škapulir*; d) *udom rožnivenške bratovščine* v bratovski cerkvi; e) *udom družbe živega rožnega venca*.

2. *Sobota. Vseh vernih duš dan.* Popoln odpustek: a) *udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v bratovski ali farni cerkvi, kakor 1. dan t. m.; b) *udom bratovščine presv. Srca Jezusovega* v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu molitve v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) *udom rožnivenske bratovščine* v bratovski cerkvi enkrat v osmini; d) *udom bratovščine za uboge duše v vicah*.

3. *Nedelja I. v mesecu. Udom rožnivenške bratovščine* trije popolni odpustki: 1. če obišejo bratovsko kapelo in tam molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sveto Rešnje Telo in tukaj nekaj časa pobožno molijo.

7. *Četrtek, I. v mesecu.* Popoln odpustek *udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa*, kakor 1. dan t. m.

12. *Torek. Sv. Didak, spozn. iz reda sv. Franč.* Vsem vernikom popoln odpustek v *frančiškanskih in kapucinskih cerkvah*, tretjerednikom tudi v farni cerkvi, če ni blizu nobene redovne cerkve.

13. *Sreda. Sv. Stanislav.* Popoln odpustek *udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa* v bratovski ali farni cerkvi, kakor 1. dan t. m.

16. *Sobota. Sv. Neža Asiška, dev. V frančiškanskih cerkvah* popoln odpustek, kakor 12. dan t. m.

19. *Torek. Sv. Elizabeta. Tretjerednikom* vesoljna odveza. Vsem vernikom popoln odpustek v *frančiškanskih in kapucinskih cerkvah*.

21. *Četrtek. Darovanje Marije Device.* Popoln odpustek: a) *udom rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi, danes ali v osmini; b) *udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje* v redovni ali farni cerkvi.

24. *Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Janez od Križa.* Popoln odpustek: a) *udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje* v redovni ali farni cerkvi; b) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sveti rožni venec.

26. *Torek. Sv. Leonard. V frančiškanskih in kapucinskih cerkvah* popoln odpustek, kakor 12. dan t. m.

28. *Četrtek. Sv. Jakob iz reda sv. Franč.* V *frančiškanskih in kapucinskih cerkvah* popoln odpustek, kakor 12. dan t. m.

29. *Petek. God vseh svetnikov iz treh redov sv. Frančiška.* Popoln odpustek v *frančiškanskih in kapucinskih cerkvah*, kakor 12. dan t. m.

Zvezek 11.

Letnik V.

November 1901.

Krščanska usmiljenost.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec november.)

Kdor je kdaj imel priliko pogledati nekoliko globlje v vrvenje in šumenje velikih mest, ta se je pač kmalu prepričal, da biva ondi pod zunanjim bliščem, pod navideznim sijajem nepričakovana, bridka revščina. Oj, kako imajo nekateri krasna bivališča! Kako žarno razsvetlujejo ponoči svoja stanovanja, kako bogato se oblačijo, kako imenitno se gosté! Ali, koliko je takih bogatašev? Le malo; in še tisti, ki se kažejo, živé pogosto le na videz v obilnosti. Morda že štejejo dneve, ki jih strmoglavijo iz složnosti v trud in skrb, iz bogastva v revščino. Nasprotno pa je velika množica ljudstva po mestih navezana, da si služi z žuljevo roko kruha od dné do dné. In če ta delavna roka onemore? Kaj pa potem? — Le poglejte jih te mrkle obraze, ta posušena lica, ki so se prezgodaj postarala; ali nam ne govori dosti jasno iz njih izpričevalo revščine, pomanjkanja? In vendar tudi ti morajo živeti! Kdo poskrbi zanje?

Bil sem pred nedavnim časom v enem izmed onih svetovnih mest, kamor se shajajo pogosto tudi naši rojaki. Prilika me je zanesla v sirotišče. Veselo so tekala deca po vrtu, brezskrbno so se zabavala ob raznih igrach. To so bili izvečine otroci brez starišev, ali pa taki, ki jih stariši niti poznati ne marajo.

„Kdo pa vam preskrbi to mnogobrojno družino čez leto?“ vprašam voditeljico.

„Usmiljeni Bog po priprošnji sv. Jožefa“, mi odgovori.

In jela mi je praviti, kako je bila v zadregi, hudi stiski že dostikrat: nad sto gladnih deklic, živeža pa za malo dni. Kaj početi? Zatekli smo se k goreči molitvi, vsa hiša je prosila v ta namen in čudovito se je kazalo nad našimi sirotami usmiljeno srce božje.

Da, tako je. V tem se kaže razlika mej poganstvom in krščanstvom. Poganstvo je sebičnost: da se le meni dobro godi, kaj me brigajo drugi? Krščanstvo pa je vera ljubezni, iz katere izvira usmiljenje do bližnjega. Odkar je Zveličar v svoji imenitni pridigi na gori izrekel besede: Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli, odtistihmal so njegovi učenci morali ravnati po nauku učenikovem. In po pravici! Ali ni Jezus Kristus sam iz usmiljenja do grešnega človeškega rodu zapustil nebeško slavo in stopil na revni svet, odrešit nas reve in večnega pogubljenja? Ali ni prav on učil in zahteval od svojih vernikov, češ, kar vi želite, da bi vam drugi storili, to tudi vi njim storite? Kristusov nauk je prešel njegovim vernikom v kri in meso. Že kmalu po vnebohodu Gospodovem se je pojavila usmiljenost mej prvimi verniki. Apostolsko dejanje nam pripoveduje, da ni bilo reveža mej njimi, ker so bogatejši poskrbeli za siromašne kristjane. Apostol Pavel je sam zbiral za ubožne vernike in jim nesel podporo, ki so jo zložila daleč na tujem usmiljena srca.

Krščanska usmiljenost se je nadalje širila od roda do roda. Drugače ni moglo biti. Saj je zvenela v srcu vsakaterega kristjana beseda Gospodova: Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen vaš Oče nebeški! Daleč bi preseglo prostor, ki je odmenjen tem vrsticam, ako bi hoteli natančneje razpravljati o delih krščanske usmiljenosti, kakor nam jih kaže zgodovina sv. katoliške cerkve. Zavetišča in sirotišča, bolnice in hiralnice, podporni zavodi in dobrodelne ustanove, gostišča in prenočišča in kakor se še zovejo vse te blagotvorne naprave, vse so nastale na podlagi krščanstva, ki uči po svojem začetniku: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe!

Kako plodonosno in vsestransko deluje krščanska usmiljenost po svojih služabnikih, se je zlasti pokazalo zadnji čas na Francoskem. Brezverska vlada je namreč sklenila zatreti ali pa vsaj omejiti kolikor moči cerkvene redove in kongregacije. Sklenila je postaviti, da na Francoskem mora vsak red prositi posebnega dovoljenja, da sme ondi delovati. Mnogo redovnikov in redovnic je prosilo tega dovoljenja, ker so se zatajili do skrajne meje, samo da jim bode mogoče še delovati v domovini za blagor ljudstva. Mnogo redov pa je vedelo že izpočetka, da jim brezverska vlada ne bode več pripustila bivati na Francoskem; zato so sklenili, da zapusté kraj dosedanjega delovanja in se izselijo. Na tisoče redovnikov in redovnic je že zapustilo Francijo. In prav sedaj se je pokazalo, koliko praznino so zapustili za seboj. Na tisoče šol je brez učiteljev, bolnice so brez postrežbe, zavetišča in sirotišča brez nadzorstva in vodstva. Ubogi redovniki, ki so vse te zavode oskrbovali, so pa morali popustiti svoj dosedanji delokrog, svojo domovino in tavajo po tujem, kje bi pač dobili prostorček, na katerem bi jim bilo moči iznova razviti novo delovanje.

Sami so usmiljenje izkazovali, zanje pa ni bilo usmiljenja v domači deželi.

Ali Gospodova beseda je resnica. Na tisoče in tisoče ubogih redovnikov in redovnic se mora seliti s Francoskega, kjer so doslej usmiljenje delili trpečemu človeštvu. Ali naj se poizgubé na tujem brez sledú? Nikakor ne: usmiljeni so bili, zato morajo tudi usmiljenje doseči. Naša dolžnost pa je, da prosimo Gospoda, naj omeči srca tistih, na katere se bodo obračali preganjani redovniki, da jim podelé pribežališče in zavetje. Ta namen, da se trpečim in preganjanim odpró srca krščanske usmiljenosti, bodi posebno priporočen prihodnji mesec apostolstvu molitve. —r—

Srce Jezusovo, krvava žrtev za grešnike.

(*Litanije presv. Srca Jezusovega.*)

Ob svojem prihodu na svet je govoril Kristus nebeškemu Očetu: „Klavščine in daru nisi hotel, telo pa si mi pripravil: žgavni darovi in darovi za greh ti niso bili všeč. Tedaj sem rekel: Glej, pridem, da storim, o Bog, tvojo voljo.“ — To je molitev, ki jo je molil naš Odrešenik prvi trenotek svojega življenja. Prišel je na svet, da je grešni človeški rod spravil z Bogom. Spravil ga je z daritvijo, s krvavo daritvijo na križu. Končal je svojo daritev tisto uro, ko je izkrvavelo njegovo presveto Srce; začel pa jo je precej ob svojem prihodu na svet, takrat, ko je prvokrat udarilo njegovo Srce, takrat je kot veliki duhovnik novega zakona molil k nebeškemu Očetu: „Glej, pridem, da storim, o Bog, tvojo voljo.“ Ta molitev je bila priprava na veliko krvavo daritev na Kalvariji. Kar je pozneje trpel, vse je tisto uro sprejel nase. Klavni in žgavni darovi Bogu niso bili več všeč: zato je Jezus Kristus, naš veliki duhovnik, ponudil nebeškemu Očetu samega sebe, svoje telo, v žrtev ali dar. V svetem telesu Gospodovem pa je bilo zlasti Srce za nas darovano; zato imenujemo v litanijah posebno presv. Srce Jezusovo krvavo žrtev ali krvavi dar za grešnike.

Kar je trpelo presv. Srce, to je bilo hujše kakor vse telesne bolečine; in če je telo trpelo tri ure na križu, je trpelo Srce celih triintrideset let.

V Rimu, v cerkvi sv. Alfonza, časté staro podobo Matere božje „vedne pomoči“. Podoba je ganljiva in pomenljiva, in zato jo umetniki radi posnemajo; tudi pri nas sem jo že marsikje videl ponarejeno. Prečista Devica ima v naročju božje dete; obraz ji je milootožen in iz oči ji odseva tiha žalost. Ob desni in levi plavata na oblačkih dva angelca: oni ob levi nese križ, oni ob desni pa drži sulico in trst z gobo. Majhni Jezus zré kvišku, odkoder prihaja angel s križem; z ročicami se oklepa materine roke, kakor bi se bal angela. — Lepa podoba nam pomenjivo kaže, kaj je trpel naš Odrešenik vse svoje žive dni. Njegova duša je vedno videla pred seboj Kalvarijo in križ. Nosil je križ seboj v svojem presv. Srcu, in da je dal čustvom strahu in žalosti popolno prostost, bi bilo zanj vse življenje to,

kar je bil zadnji večer na Oljski gori. Apostolom je nekaterokrat spomnil svoje trpljenje; govoril je vselej tako določno, kakor more govoriti samo tisti, ki že jasno vidi pred seboj, kar se bode zgodilo. Njegovo Srce se je vsak dan darovalo v krvavi dar.

A če je spremljal križ našega Jezusa na vseh njegovih potih in ga navdajal z žalostjo, je tisti večer pred smrtjo njegovo Srce že naprej občutilo vse to, kar je trpelo telo drugi dan. „Moja duša je žalostna do smrti,“ tako je potožil ljubi Jezus apostolom na poti proti Getzemani. Bilo mu je pri srcu, kakor človeku, ki umira. V hudem boju se je v presv. Srcu strah pred smrtjo boril z ljubeznijo do človeškega rodu; zmagala je slednjič ljubezen do nas. — Odrešenik sveta je izvolil zase smrt, a zmaga je bila tako težka, da je Jezus potil krvavi pot. Presveto Srce se je darovalo v krvavi dar za grešnike.

Na Kalvariji se je krvava daritev končala. Jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta, je bilo zaklano in za nas darovano na oltarju sv. križa. Presveto Srce je bilo prebodeno, in je kot žrtev za nas izkrcvavelo. Kakor iz keliha se je razlila iz njega sv. rešnja kri v zadoščenje za naše grehe. Prav tista sv. rešnja kri, ki se je razlila iz prebodenega Srca na goro Kalvarijo, se skrivnostno preliva vsak dan na naših oltarjih pri daritvi sv. maše. Kar nam je Odrešenik s svojo krvavo daritvijo zaslužil, to sedaj pri nekrvavi daritvi med nas deli.

Sedaj razumete, zakaj imenujemo presv. Srce krvavo žrtev ali krvavi dar za grešnike. Bogu se je darovalo za nas to Srce precej prvi trenotek, ko je začelo bít; naše grehe je vzelo nase in hotelo dati Bogu zadoščenje; zato je krvavelo vse življenje, dokler ni na križu izkrcvavelo.

Med grehi, ki so zadali smrtno rano Srcu Jezusovemu, so bili tudi tvoji grehi, ljubi bravec. Krvavelo je presv. Srce posebno za tiste grehe, ki izvirajo iz srca in bivajo v srcu: prevzetnost in častihlepnost, nevoščljivost in sovraštvo, lakomnost in poželjivost, upornost in trdovratnost, nespokorjenost in obup. Ti grehi, ki jih v sebi redi in goji sprideno človeško srce, so posebno trli in morili božje Srce Jezusovo. Če nosiš v sebi katerega izmed teh grehov, izruj ga in vrzi ga ven iz svojega srca! — Morda si se greha privadil in ti je težko ločiti se od njega? Poglej krvavo žrtev, prebodeno Srce Jezusovo, in pomisli, kaj je trpelo to Srce zavoljo greha, ki ga ti ljubiš! — Srce tvojega najboljšega prijatelja krvavi zavoljo tebe, in ti bi bil tako neusmiljen, da bi mu hotel zadati novo in hujšo rano? Ne, tako neusmiljen nisi! Torej proč z grehom, proč iz srca z grešno navado! In ko bi zopet pred te stopila izkušnja in bi te greh mikal, kliči k presvetemu Srcu: Srce Jezusovo, krvava žrtev za grešnike, usmili se nas!

Za vernih duš dan.

Merne duše v vicah so nam hvaležne za vsako dobro delo, vsak dar, ki jim ga naklonimo. Slavni dominikanec p. Lakordér (Lacordaire) je govoril некоč o neumrljivosti človeške duše in povedal vmes tudi tole: Poljski princ N., brezverec, je napisal knjigo, v kateri je trdil, da človeška duša ni neumrljiva. Mislil je že svoj spis dati tiskarju, kar se mu nekega dne nekaj nenavadnega pripeti. Ko se je sprehajal po senčni poti, stopi predenj in pade pred njim na kolena žena vsa v šolzah in mu reče: „Dobri princ, meni je umrl mož. Njegova duša morda sedaj trpi v vicah. Jaz pa sem tako uboga, da ne zmorem svotice, ki bi jo potrebovala, da bi dala za ranjega sv. mašo brati. Bodite tako dobri in pomagajte mi!“

Brezverni plemič je bil zase prepričan, da so vice samo prazna vera, vendar se ni upal ženi odreči nje ponižne prošnje. Dá ji zlat, in srečna žena hiti v cerkev in dá za rajnega moža več sv. maš opraviti.

Pet dni potem je bil princ sam v svoji sobi; bral je svoj spis zoper neumrljivost človeške duše in tu in tam kaj malega popravil. Kar ugleda pred seboj moža, ki je bil oblečen, kakor se nosijo kmetje v tistem kraju. „Princ“, izpregovori néznani človek, „prišel sem, da se vam zahvalim. Jaz sem mož one uboge žene, ki je pred nekaj dni vas prosila vbogajme, da je dala za pokoj moje duše sv. mašo brati. Vaše dobro delo je bilo Bogu všeč; dovolil mi je, da se vam zahvalim.“ — To reče in izgine kakor senca.

Plemiča je čudna prikazen globoko pretresla. Svoj spis zoper neumrljivost človeške duše je vrgel v ogenj, spokoril se in ostal stanoviten do smrti.

Ali ni to lepo plačilo za majhno dobro delo? Za dobroto, ki jo je brezverni plemič storil ubogi duši v vicah, je sam prejel milost izpreobrnjenja.

Še eno povest!

Sv. Tomaž Akvinski je imel veliko ljubezen do ubogih duš v vicah. Svoje molitve in dobra dela je daroval Bogu posebno za tiste rajnce, ki jih je poznal ali bil z njimi v sorodu. Ta čas, ko je učil v visokih šolah v Parizu, mu je v samostanu v Kapui na Laškem umrla sestra. Ko je slišal o nje smrti, je nje dušo goreče priporočil Bogu. Za nekaj dni se mu prikaže duša rajne sestre in ga lepo prosi, naj se je usmili in še naprej zanjo moli, da naj pomnoži svoje molitve, ker strašno trpi na onem svetu. Sv. Tomaž je delal pokoro in molil, in prosil tudi svoje prijatelje, naj storé isto za njegovo rajno sestro. Ni bilo dolgo, pa jo je zopet videl v prikazni, pa ne več žalostno, ampak vso veselo in srečno. Povedala mu je, da je Bog uslišal njegovo molitev, da je rešena vsega trpljenja in da sme sedaj počivati na božjem srcu. Svetnik vpraša zveličano dušo, kako se godi bratoma Arnoldu in Landolfu, ki sta tudi bila umrla pred nekaj časa. „Arnold je v nebesih,“ odgovori duša, „in uživa veliko slavo zato, ker je pogumno branil sveto Cerkev in najvišjega pastirja proti cesarju Frideriku. Brat Landolf pa je še v vicah, in veliko trpi in zelo potrebuje tvoje pomoči.“

„Zate, ljubi brat,“ reče nazadnje duša, „je krasen prostor pripravljen v nebesih v plačilo za vse, kar si storil za sv. Cerkev. Hiti, da končaš delo, katero si začel; zakaj v malem času bodeš prišel za menoj.“ — Sv. Tomaž res ni več dolgo živel po tem dogodku.

Mesec listopad je posvečen vernim dušam v vicah. Nikar torej ne pozabimo dragih rajnkih! Spominjajmo se jih vsak dan v molitvi, darujmo zanje svojo pokoro in svoja dobra dela. Verne duše nam bodo za to hvaležne, in ljubi Bog nam bo bogato poplačal, kar bodeimo dobrega storili ubogim dušam v vicah.

»Pridi k nam tvoje kraljestvo.«

Sveti Oče.

Leta 1903. bode minulo 25 let, kar Leon XIII. vlada sv. cerkev Kristusovo. Dasi imajo sv. Oče že nad 90 let, so vendar še vedno trdni in zdravi, in če Bog da, bodo še dolgo vodili Petrov čolnič. Srebrno leto papeževanja se začne 3. sušca prihodnjega leta in bode trajalo do 3. sušca 1903. V Rimu so se zbrali svetni in duhovni gospodje v posvet, kako bi se dostojno praznovala svečana petindvajsetletnica. Razposlali so vsem škofom pisanje, v katerem prosijo, da bi katoličani prihodnje leto pred vsem mnogo molili za sv. Očeta. Kardinal generalni vikar je za rimsko mesto že ukazal, da se opravljajo posebne molitve za sv. Očeta, kadarkoli verniki očitno v cerkvi molijo rožni venec. Potem se katoličani vabijo, da bi romali v večno mesto, na grob sv. apostolov Petra in Pavla, in s tem pokazali svojo udanost in ljubezen do namestnika Kristusovega. Želja sv. Očeta je, da bi verniki pomagali z radovoljnimi darovi zlasti ubogim cerkvam, ki so potrebne popravila. V Vatikanu mislijo napraviti razstavo, kjer naj bi se pokazalo, koliko lepega so naredili katoličani v minulih 25 letih.

Bog nam ohrani sv. Očeta Leona XIII. in blagoslovi srebrno leto njeovega papeževanja!

Preganjeni redovniki in redovnice na Francoskem.

Krivične postave zoper redovnike so že od 1. julija v svoji moči. Brezbožna vlada hoče zatreti katoliške šole in zato preganja redovnike. Po novih postavah redovniki niso več svobodni državljani, ampak kakor otroci ali jetniki, katerim so uradniki in biriči za jeroba. Če pa se ministru zazdi, napiše pismo, in redovna družina se mora raziti. Vsi redovniki in redovnice, ki hočejo ostati v deželi, so morali do meseca oktobra poslati posebne prošnje do vlade; minister bode sedaj razsodil, kateri so državi nevarni in kateri ne, in potem bo „milostno“ dovolil, da smejo ostati v svoji domači deželi, ali pa bo jih iztirjal z rodne zemlje v tuje kraje. Jezuiti in benediktinci niso prosili te milosti, ampak so se že izselili ali pa se še bodo izselili drugam.

Dne 17. septembra so benediktinke v Solesmu zapustile svoj samostan. Opat jim je bral zadnjo sv. mašo; po sv. maši je častitljivi pater pokleknil pred altar in na glas rekel: „Molimo za naše preganjavce . . .“ In vsa samostanska družina, ki se je poslavljala od svojega ljubega doma, je molila za svoje sovražnike . . . To je bila njih zadnja molitev! — Na kolodvor je na tisoče ljudi spremljalo pregnane redovnice. Med temi nevestami Kristusovimi,

ki so morale bežati pred sovražniki, je ena princezinja in ena vojvodinja! Mesto in okolica žalujeta za dobrimi redovnicami. — Par dni pozneje je šlo tudi zadnjih 20 sinov sv. Benedikta preko francoske meje. Benediktinci v Solesmu so zlasti kmetom mnogo pomagali; opat je ustanavljal in vodil kmečka društva in zadruge. Ni čuda torej, da ljudstvo žaluje za svojimi dobrotniki! — Kdo ve, če ne bodo kedaj tudi sovražniki spoznali svoje zmote? Letos, tam pomladi, je francoska vlada potrebovala postrežnic za gobave bolnike na otoku Madagaskarju, doli ob vzhodni Afriki. Vladni možje so povprašali v samostanu pri „misijonarkah Marije Device“, ali ne bi hotela katera sestra iti streč gobavim. Oglasilo se je toliko redovnic, da je morala prednica po srečki določiti tiste, ki bodo šle umrjet med gobave bolnike; zakaj katera gre med gobavce, ne sme več med zdrave ljudi, ampak ostane med bolniki, dokler ne umrje. Dne 24. junija so stopile v mesto Marseju (Marseille) na ladijo, ki jih je ponesla v Afriko. Na tisoče ljudi se je zbralo ob morskem bregu, da zadnjikrat pozdravijo žive žrtve krščanske ljubezni. — In sedaj morajo iste redovnice ponižno prositi krog ministrov, da ne bi jih biriči segnali iz njih lastnih hiš! O, naj jih le preženó; potem naj pa gledajo, kje bodo v prihodnje dobivali junakinje, ki bi se hotele odreči vsemu svetnemu veselju in se žive pokopati v bolnišnice med kužne bolnike!

To vse je zelo žalostno, in utegne se zgoditi še hujše; in vendar ni, da bi obupali nad francoskim narodom. Katoličani na francoskem čutijo, da se zbira nad njimi nevihta, a po tej nevihti, upajo, bode posijalo jasno solnce. Dne 30. junija je romalo iz vseh krajev francoske dežele 30 tisoč mož v Parej-le-Monial, v mesto Srca Jezusovega. Tej množici je rekel eden izmed govornikov: „Zdi se mi, da je krivična postava zoper redovnike samo začetek velike vojske zoper sv. vero; konec vojske bo, da nam bodo zaprli cerkve in nam prepovedali očitno službo božjo, in da nas bodo morda tudi kot mučence morili; upam pa tudi, da bode po tej vojski katoliška cerkev praznovala svojo zmago in da bodo redovniki in svetni duhovniki močni in pomaljeni prišli iz težkega boja.“

Ali bodo bl. Margareto Alakok kmalu proglasili za svetnico?

Da, upati je, da bomo blaženo Margeto Alakok, „ljubljen učenko presv. Srca“, kmalu smeli častiti kot svetnico. — Da cerkev koga, ki je že „blažen“, proglasi za svetnika, je treba dveh neopovržno dokazanih čudežev. Za bl. Margareto je en čudež že dokazan, drugi pa, kakor se zdi, se je zgodil lani v Neapelju. Kardinal Prisko, nadškof neapeljski, je dobil od svetega zbora za obrede nalogo, da čudežni dogodek na vse plati preišče in potem poroča v Rim kako in kaj.

Neki ženi namreč se je sušila hrbtenjača. Oče in mati sta bila umrla za isto boleznijo. Zdravniki so obupali, da bi še kedaj ozdravela, in so ji nehali dajati zdravila. Izkušnja uči, da v tej bolezni človek počasi shira in gotovo umrje. A kjer človeška umetnost ni mogla pomagati, je pomagal Bog. Lani, na praznik Srca Jezusovega, se je bolnica goreče priporočila blaženi Margareti in kar nagloma popolnoma ozdravela.

Častitljivi p. Klavdij de la Kolombier.

Pred štirimi leti smo v „Vencu“ priporočali, naj častivci presv. Srca po želji sv. Očeta goreče molijo, da se častitljivi p. Klavdij de la Kolombier čim prej proglasi za blaženega. Kdo je bil p. Klavdij, smo takrat bolj natanko pisali. Bil je prvi apostol Srca Jezusovega. Blaženi Margareti Alakok je Gospod naročil, naj poskrbi, da se bode prvi petek po osmini sv. Rešnjega Telesa praznoval v čast njegovemu presv. Srcu. Ponižna redovnica je odgovorila: „Prav, Gospod! toda komu si to naročil? Meni,

ubogi grešnici? Kako naj dovršim tvojo željo jaz — nesposobna?“ Tedaj pa ji Jezus reče: „Obrni se do mojega služabnika, duhovnika Klavdija de la Kolombier in reci mu v mojem imenu, naj stori, kar more, da se vpelje ta pobožnost.“

Tega častitljivega služabnika in apostola Srca Jezusovega želé sv. Oče proglasiti za „blaženega“, in če Bog dá, ta dan ni več tako daleč. Letos v nedeljo, 11. avgusta, so sv. Oče po dolgem raziskavanju in mnogi molitvi v častitljivem zboru vpričo kardinalov slovesno izrekli svojo sodbo, „da se je častitljivi Klavdij de la Kolombier čreznavadno (heroično) odlikoval v božjih čednostih: veri, upanju in ljubezni do Boga in do bližnjega, — in v poglavitnih čednostih: modrosti, pravičnosti, srčnosti in zmrnosti.“ Sedaj se sme raziskavanje dalje vršiti, da se cerkveno potrdijo čudeži, ki so se že zgodili. Upanje je, da bode stvar kmalu dognana, — in prijatelji in ljubitelji presv. Srca bodo imeli novega od Cerkve nam danega priprošnjika pri presv. Srcu.

Dvainštirideseto letno poročilo

bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkvâ v ljubljanski škofiji.

(Isdalo vodstvo bratovščine.)

(Konec.)

Češčeno in hvaljeno naj vedno bo
Presveto Rešnje Telo!

Vplačalo je bratovščini letos 280 župnij vkup 18.438 K 46 h, v oporoki pa je volila blaga † Liza Anderle, kateri naj Jezus dá lepo plačilo, 59 K. Vseh dohodkov je bilo toraj 18.497 K 46 h; vseh troškov pa je bilo 15.300 K. Preostanek se je porabil v nakup blaga za drugo leto.

Naredilo se je letos in cerkvam razdelilo: 21 pluvijalov, 60 kazul z vsem, kar pripada, 50 alb, 100 humeralov, 50 pasov, 50 koretljev, 6 dalmatik, 18 velov, 10 blazin, 3 banderca za pred sv. Rešnje Telo, 20 obhajilnih stol, 20 spovednih stol, 3 lepe vezene stole, 2 črni stoli za pogrebe, 12 oblačil za ministrante, 5 oblačil za cerkvenike, 150 purifikatorijev, 100 korporalov, 50 pal, 10 prtov s čipkami, 2 pregrinjali za altar, 3 vezeni plašči za ciborij, 2 ciborija, 3 mašne knjige, 16 burz.

Vodstvo izreka najprisrčnejšo zahvalo vsem darovateljem, zlasti pa gospodom župnikom, ki so tako marljivo pobirali darove ter prosi, naj v gorečnosti ne opešajo, da bo tudi v prihodnjem letu vodstvo moglo zvršiti svojo nalogo in postreči z dragocenimi darili.

Dobili so letos v dar:

Adlešiči: belo kazulo; — Ajdovec: črno kazulo; — Alojznica: bel pluvijal; — Ambrus: lepo stolo, albo, 2 humerala, 1 pas; — Besnica: albo, 2 humerala, 1 pas, vijolično stolo; — Boh. Bistrica: vijoličen pluvijal; — Borovnica: beli dalmatiki; — Boštanj: 2 albi,	4 humer., 2 pasa, 6 korporalov, 10 purifik., obh. burzo, 2 spovedni stoli; — Breznica: beli dalmatiki; — Brezovica: bel pluvijal; — Brusnice: koretelj, obleki in koretlja za minist., obhajilno stolo; — Bučka: belo kazulo; — Cerklje: beli kazuli, albo, 2 humer., 1 pas, 6
--	--

purif.; — Cirknica: albo, 2 humerale, pas, 2 burzi, obhajilno štolo; — Col: belo kazulo; — Čatež ob Savi: albi, 2 humerala, pasa, koretlja, obhaj. štolo, misal; — Črni Vrh nad Polh. Gr.: črn pluvijal; — Črnuče: belo kazulo; — Dobrova: belo kazulo; — Dolenja vas: rdečo kazulo; — Dražgoše: koretlja za spovednico, spovedni štoli; — Erzelj: bel pluvijal; — Fara pri Kostelu: bel pluvijal; — Goriče: vijoličen pluvijal; — Grahovo: oblačili in koretlja za ministrante, oblačilo in koretelj za cerkvenika; — Grčarica: črno kazulo, 10 purifik.; — Sv. Gregor: 3 koretlje, 3 korpor., 6 purifik.; — Hinje: obleko za ministrante in cerkvenika; — Homec: albo, 2 humer., pas, 5 korp., 10 purif.; — Hotedršica: koretelj, 10 purifik.; — Ihan: velum, 6 purifik.; — Janče: belo kazulo; — Šent-Janž: koretelj, 6 korpor., 10 purifik.; — Javorje p. Lit.: albo, humer., pas, 5 korpor.; — St. Jernej: koretlja, 6 korporalov, 5 purifik.; — Ježica: belo kazulo; — Št. Jošt pri Vrh.: 6 korporalov, 2 koretlja; — Kamnik: velum; Kamnik, čč. oo. frančišk.: albi, 4 humer., pasa, 6 korporalov, 12 purifik., 1 koretelj; — Čč. gg. usmilj. bratje v Kandiji: bel pluvijal; — Kolovrat: bel pluvijal; — Komenda: rdečo kazulo; — Kopanj: velum; — Krašnja: črno štolo za pogrebe; — Sv. Križ pri Tržiču: koretelj, burzo, koretlja za ministrante, spovedno in obhajilno štolo; — Sv. Križ pri Jesenicah: zeleno kazulo; — Kropa: črno kazulo; — Kropivnik: burzo, pridigarsko štolo, zeleno kazulo; — Krško: vijolično kazulo, banderce, 3 humerale, 3 pase; — Št. Lambert: črno kazulo; — Ledine: 4 korporale, 6 purifik., prt, plašč za ciborij, blazini; — Leše: koretelj, banderce; — Leskovec pri Krškem: albo, humerala, pas, 6 korpor., 12 purifik., 12 prtičev; — Logatec: velum; — Št. Lorenc ob Tem.: zeleno kazulo; — Lozice: albo, humerala, pas, 2 spovedni in obhaj. štolo; — Stara Loka: belo kazulo; — Mengeš: albo, humerala, pas, koretlja, 10 korporal., 10 purifik.; — Metlika: beli dalmatiki; — Mirna peč: črno kazulo; — Mokronog: koretelj, 6 korporalov, 5 purifik., banderce; — Moravče: belo

kazulo; — Morobiz: koretelj, plašč za ciborij, burzo; — Mošnje: 2 koretlja; — Naklo: belo kazulo; — Nevlje: albo, humerala, pas, 4 korporal., 10 purifik.; — Nova Oselica: vijolično kazulo; — Stara Oselica: črno kazulo; — Ovsiše: albo, humerala, pas, 5 korpor., 6 purifik.; — Peče: obleki in koretlja za ministr.; — Sv. Peter v Ljubljani: belo kazulo; — Sv. Peter pri Slavini: albo, humerala, pas, ciborij; — Podkraj pri Vipavi: črno kazulo, obhajilno štolo; — Podlipo: rdečo kazulo; — Podraga: albo, humerala, pas, koretelj; — Polhovi Gradec: 3 koretlje; — Poljane nad Šk. L.: velum, obhajilni štoli; — Planina: albi, humer., 2 pasa, koretlja, 4 korpor., 10 purifik.; — Polšnik: velum; — Prečna: vijoličen pluvijal; — Predoslje: belo kazulo; — Preserje: albo, humerala, pas, 3 korpor., 6 purifik.; — Preska: zeleno kazulo; — Prežganje: bel pluvijal; — Primskovo: vijolično kazulo, albo, humerala, pas; — Radeče pri Zid. m.: vijoličen pluvijal; — Radolica: rdečo kazulo; — Radoljica: albi, 4 humer., pasa, burzo, velum; — Ribnica: 2 albi, 4 humer., 2 pasa, 10 korpor., belo kazulo; — Ribno: zeleno kazulo; — Rob: velum; — Rova: vijoličen pluvijal; — Rovte: albo, humerala, pas, koretlja; — Sela pri Kamn.: obleki in koretlja za ministr.; — Selca: belo kazulo, 5 korpor., 8 purifik.; — Semič: bel pluvijal; — Smlednik: črn pluvijal; — Senožeče: 4 prte, koretlja; — Šenčur pri Kranju: 1 velum, koretelj, 3 korporale, 5 purifik.; — Slavina: vijol. pluvijal; — Sora: štolo pridigarsko; — Sorica: rdečo kazulo; — Stranje: bel pluvijal; — Struge: rdečo kazulo; — Stara Cerkev: 5 korporalov, 5 purifik., banderce; — Stopiče: belo kazulo; — Studenec: velum; — Suhorija: vijolično kazulo; — Šenturška gora: vijolično kazulo; — Škocijan: zeleno kazulo; — Šmarije: albo, humer., pas, koretelj, velum; — Šmartno pri Litiji: koretelj, 10 korporalov, 6 purifik., burzo; — Šmihel pri Žužemberku: burzo, blazini, obhajilno štolo, plašček za ciborij, črno kazulo; — Špitalič: obleki in koretlja za ministr., obleko in koretelj za cerkvenika; —

Štanga: velum, obhaj. štolo; — Stokendorf: rdečo kazulo, albo, humerala, pas, koretelj, 6 korpor., 6 purifik.; — Studeno: rdečo kazulo; — Toplice: 3 albe, 6 humer., 3 pase, obhaj. štolo; — Tomišelj: albo, humerala, 3 pase, spov. in obh. štolo; — Trebelno: albi, 4 humerale, pasa, rdečo kazulo; — Trnovo v Ljubljani: burzi, obhajil. štoli; — Sv. Trojica: blazini, velum, obhaj. štolo; — Uršulinski samostan v Ljubljani: bel pluvijal; — Unter-Warmberg: belo kazulo; — Ustje: vijolično kazulo; — Vranja Peč: prte, 2 pregrinjali; — Vrabče: vijolično kazulo; — Vojsko: belo kazulo; — Velike Poljane pri Ribnici: belo kazulo; — Št. Vid pri Vipavi: belo kazulo; — Višnja Gora: albo, humerala, pas, velum, obhaj. štolo; — Vrh pri Vinici: albo, humerala, koretelj, burzo, obhaj. štolo; — Vrhnika: albo, humerala, pas, belo kazulo; — Vrhpolje pri Vip.: koretelj, blazini; — Vrhpolje pri Mor.: zeleno kazulo; — Zagorje: bel pluvijal; — Zalilog: 3 koretlje, pridigarsko štolo; — Zaplana: albi, 4 humerale, pasa, 3 korporale, 5 purifik.; — Žalina: črno kazulo; — Železniki: črno kazulo; — Želimlje: belo kazulo; — Žiri: burzo, spovedni štoli; — Josephinum v Ljubljani: bel pluvijal.

Marijina svetinja.

Francoski grof pripoveduje v svojih zapiskih sam o sebi:

V revoluciji l. 1789. so me kakor na stotine drugih zaprli v ječo. Vsak dan smo pričakovali smrti. Neko jutro pride jetničar in prebere imena tistih, ki pojdejo iz tamnice na mrtvaški oder, da jim bo rabelj odsekal glavo. Tudi moje ime je bral. To je bil strašen trenutek. Nekateri so jokali kot otroci, drugi so kleli, zopet drugi glasno hvalili Boga, da bodo kmalu rešeni trpljenja.

Vsi so bili že stopili iz ječe, in biriči so jih bili izvečine že potegnili po vozovih, v katerih se bodo odpeljali na morišče; le jaz sem bil še v ječi. „Ah, prosim vas, malo potrpite,“ sem rekel jetničarju, „nocoj sem izgubil Marijino svetinjo, a brez te ne bi rad umrl.“

„Naprej!“ zakliče čuvaj zadržljivo, „mi ne utegnemo čakati!“ — „Bodite tako dobri, potrpite samo še en trenutek,“ tako sem prosil klečé, „vse življenje sem nosil to svetinjo na svojih prsih in sedaj — na moji zadnji poti —“ Dalje nisem mogel govoriti; bilo mi je prehudo. Sirovež se je zakrohotal in zavpil nad mano: „No, pa danes še živite brez svetinje, da bodete jutri laglje umrli s svetinjo.“ To reče in zapré za sabo težke duri. Precej potem sem našel svetinjo. Pritisnil sem jo k ustom in prisrčno poljubil; zdelo se mi je, kakor da mi je Marija rešila življenje.

Drugo jutro pride v ječo tuj čuvaj, katerega nisem prej nikoli videl. Prebral je imena onih, ki so bili obsojeni na smrt. Mene ni poklical. Zakaj ne, ne vem. Morda so mislili, da sem že med mrtvimi, ali pa, da sem pobegnil.

Minulo je odtokrat osem dni. Kar začujemo zvečer z dvorišča pretresljiv krik: „Gori! gori!“ Tisti trenutek so se odprla vrata v ječo in nekdo nam je zaklical: „Kdor more, naj se reši!“ Jaz sem bil med prvimi, bi so bežali

iz ječe. Par trenutkov pozneje so vojaki zastavili vsa pota, — a jaz sem bil že zunaj. Hitel sem po temnih ulicah ven iz mesta. V nekaj dneh sem dospel preko meje. Star prijatelj mojega rajnega očeta v mestu Strasburgu mi je pomagal, da sem v prvi sili imel s čim živeti. Moja edina želja je bila, da bi našel zopet ženo in otroka, dve deklici, katerih prva je imela dvanajst in druga deset let. Ko so bili revolucionarji mene vjeli in zaprli, se je družina preselila iz domovine v nemške kraje. Toliko sem vedel, da so mislili iti v Porenje; toda kje so se naselili, to Bog vé. O meni so gotovo sodili, da sem že davno med mrtvimi.

Potoval sem ob Reni gori in doli: mimo nobenega mesteca, nobene vasi, nobenega sela nisem šel, da ne bi bil povprašal, če kaj vedó o teh in teh ljudeh. Dve leti sta minuli, in vse moje poizvedovanje je bilo brez uspeha. Že mi je upadalo upanje, da bi še kedaj videl svoje domače. Nekega dne sem bil v mestecu S. po svoji navadi zjutraj pri sv. maši. Sv. opravilo je bilo pri kraju, in ljudje so se počasi razšli; le nekaj malega jih je ostalo še v cerkvi. Na svojih potih sem rad pogledal malo po cerkvah, kakšne so; tudi tisto jutro sem to storil. Ko je bila cerkev skoraj že prazna, sem šel od kapele do kapele, da si ogledam podobe po oltarjih. V stranski kapelici ugledam gospo v črno oblečeno in poleg nje dve deklici; molile so pred Marijino podobo. V obraz jim nisem mogel videti, a nehoté sem obstal in šinila mi je v glavo misel: to je tvoja ljuba družina! — Stresel sem se po vsem životu in nogi sta me komaj držali. Umeknil sem se v klop, odkoder sem mogel vsakega videti, kdor je šel iz cerkve. Čakal sem, strašno težko čakal četrť ure. Tedaj pa stopijo pobožne molivke iz kapelice in se obrnejo proti vratom. Spoznal sem svojo ženo in svoja dva ljuba otroka. Kaj sem čutil tisti trenotek, tega ne morem povedati. Sapa mi je zastajala, srce mi je močno bilo, kakor da mi hoče razgnati prsi. — Kaj storiti? O tem nisem utegnil dolgo razmišljati. Vstal sem in hitel iz cerkve za svojimi ljudmi. Zavile so na stransko pot proti samotni hišici. Od gospodarja sem izvedel, da so se tuja gospa in hčerki naselile tukaj pred dobrim letom.

Najrajši bi bil precej stopil prednje in jim povedal, kdo sem; pa se nisem upal: bal sem se, da ne bodo mogle prenesti prevelikega veselja. Vrnil sem se torej na dom, kjer sem si bil najel zase sobico, in sem pisal ženi: „Star prijatelj Vašega moža Vam sporoča veselo novico. Vaš mož je srečno ušel iz Paríza, in Vas išče že dve leti. Morda ga bode kmalu videli.“ Za nekaj dni sem napisal drugo pismo: „Sporočil sem Vašemu možu, kje ste, in če Bog dá, bode kmalu pri Vas.“ Na obe pismi sem podpisal tuje, neznanó ime.

Drugi dan smo prišli skupaj. Iz celega srca smo zahvalili Boga, ki nas je tako čudovito varoval in nam dal milost, da smo se zopet našli. Pomladi smo odpotovali v Avstrijo, da bi tu, če je božja volja, mirno in tiho živeli.

Svojo povest konča grof z besedami: Še danes nosim na prsih Marijino svetinjo, ki sem jo imel v pariški ječi, in ponesem jo seboj v grob.

Iz sv. zbora za odpustke.

1. Med splošnimi pravili za odpustke je tudi tole: za dobro delo, katero smo že sicer dolžni storiti, ne moremo dobiti nobenih odpustkov. Po tem splošnem pravilu so razlagavci mislili: z dobrimi deli ali molitvami, ki nam jih naloži izpovednik za pokoro, se ne moremo udeležiti odpustkov. Letos, 14. junija, pa je sv. zbor za odpustke to stvar drugače razsodil in določil: z molitvami in dobrimi deli, ki jih moramo opraviti kot pokoro naloženo pri izpovedi, moremo dobiti tudi odpustke, če so kateri združeni s tistimi molitvami ali dobrimi deli.

2. Onim vernikom, ki pobožno nosijo škapulir Matere božje z gore karmelske, je prečista Devica obljubila dvojno posebno milost, namreč: da se tisti ne bodo pogubili in pa da bodo kmalu rešeni iz vic. Ni sicer treba, da bi morali verovati v ti obljubi, vendar pa ji lahko imamo za resnični. Papež Pavel V. je dné 20. januarja l. 1613. dovolil očetom karmeličanom, da smejo očitno v pridigah ljudem priporočati škapulir in govoriti o obljubah Matere božje. In učeni papež Benedikt XIV. je milostipolno obljubi zagovarjal in branil proti onim, ki so se drznili o njih dvomiti in ji zametavati.

Za prvo milostno obljubo niso ukazane nobene posebne molitve. Krščanski moramo živeti, kakor se spodobi tistemu, ki nosi oblačilce Matere božje; in pa skrbeti moramo, da bomo imeli škapulir vedno na sebi, zlasti pa ob smrtni uri. Če to storimo, smemo upati, da nam bode Mati usmiljenja, kakor je sama obljubila, izprosila stanovitnost do smrti in nas obvarovala večnega pogubljenja.

Da smemo upati drugo veliko milost, hitro rešenje iz vic, pa moramo v svojem stanu čisto živeti in če znamo brati, vsak dan moliti kratke dnevničke preblažene Device Marije. Sv. zbor za odpustke je dné 14. junija t. l. dovolil, da se smejo dnevničke opravljati tudi v domačem jeziku, in ne samo v latinskem. Oni pa, ki ne znajo brati, se morajo, kakor drugi kristijani, postiti vse zapovedane postne dni in vrhutega ob sredah in sobotah zdržati se mesnih jedi.

Ko bi pa kdo ne znal brati in bi se tudi ne mogel zdržati mesnih jedi v sredo in soboto, se mu namesto zdržanja mesnih jedi more določiti drugo dobro delo. To pravico preminjevanja so imeli doslej samo tisti duhovniki, ki sprejemajo v škapulirsko bratovščino karmelske Matere božje. Dné 14. junija tega leta pa je sv. zbor za odpustke dovolil, da smejo v prihodnje vsi izpovedniki onim vernikom, ki to prosijo, zdrževanje mesnih jedi ob sredah in sobotah premeniti v drugo dobro delo.

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presv. Reš. Telesa v Ljubljani. Ponoči med 31. oktobrom in 1. novembrom, to je pred praznikom vseh svetnikov, bodo moški častili presveto Rešnje Telo v cerkvi svetega Jakoba. Darovala so pa bode ta mesečna molitev v poseben namen, namreč za duše vseh umrlih častivcev. — Molila se bode dvajseta ura: Vernim dušam v tolažbo. — Prijazno se zopet vabijo redni častivci, da se v obilnem številu udeleže nočnih ur, in tudi, če mogoče, novih častivcev pridobé.

Naznanja se tudi, da je zaželjena podoba, zaščitnika častivcev presvete Rešnjega Telesa, sv. Paskala, dovršena in jo dobijo cenjeni častivci, ki so podobo naročili, pri predsedniku v Hrenovih ulicah št. 3. I. nadstropje. Ako kateri častivec še ni naročil podobe, si jo še lahko naroči; predsedniku naj naznani ime in uro, katero moli. Želi se, da bi si vsi častivci podobo naročili in to pred ko mogoče.

Iz Prežganja pri Litiji. Dne 8. septembra, v praznik Rojstva prečiste Device Marije je bil slovesen dan za vso prežganjsko župnijo; izvršil se je namreč slovesen sprejem 50 deklet v novo ustanovljeno Marijino družbo po velečastitem g. dekanu iz Šmartna pri Litiji Letos na spomlad, meseca maja, o priliki svetega misijona, so nekatera dekleta sklenile, da se hočejo na poseben način posvetiti Mariji in ustanoviti družbo Marijino. Nabirale so prijateljice, kupile knjigo „Večna molitev“ in iz nje na glas molile vsako nedeljo od 1. do 2. in po popoldanskem opravilu še molile ali pele križev pot. To je zelo vplivalo na druge farane, katerih je vedno bilo obilo pri teh pobožnostih. Najlepsi dan pa je bil 8. september, katerega so družbenice z veselim srcem pričakovale in se v resnici dostojno nanj pripravile. Ozalšale so kaj lepo družbeni oltar brezmadežnega spočetja prečiste Device Marije; bila je slovesnost, kakršne še stari ljudje ne pomnijo na Prežganjem. Najprvo bila je veličastna procesija, kjer so dekleta z venci na glavah in z gorečimi svečami v rokah javno pokazale svoje versko prepričanje in premagal strah pred ljudmi. Nato stopi na prižnico veleč. g. dekan. V prekrasnem govoru slavi Marijo, ki je naša priprošnjica, mati in gospa; navzoča dekleta pa izpodbuja k posnemanju Marijinih čednosti, zlasti jim priporoča Marijino ponižnost, pokorščino in čistost; tudi starišem daje opomine, naj dekleta svoja navajajo k Mariji, da bodo tako najlažji odgovor dajali za svoje otroke pred Gospodom Bogom; nazadnje izreče željo, da bi se Marijina družba med dekleti čedalje bolj širila in nova tudi za fante ustanovila. Po pridigi je g. dekan med ganljivim obredom sprejel dekleta v Marijino družbo. Potem je bila slovesna sveta maša, med katero je bilo skupno sveto obhajilo Marijine družbe. Dal Bog, da bi družba obrodila obilo dobrega sadu v verskem in nravnem oziru, in se vedno bolj širila; da bi župljani, ki so skoraj vsi vpisani v bratovščino presvete Rešnjega Telesa in Srca Jezusovega, na enak način tudi častili Marijo. Pristrčna hvala g. dekanu in drugim duhovnikom za obilen trud, ki naj ga jim Marija povrne.

Z Vipavskega. Prav slovesno se je vršil dne 25. avgusta popoldne v Logu pri Vipavi shod vseh Marijinih družb Vipavske doline. Okrog 3. ure so se začele pred veličastno cerkvijo Marije Device zbirati Marijine hčere iz Vipave, Cola, Planine, Podrage, Šturij, Vrhpolja in Goč. Tudi v. č. gospod Kosec, župnik iz Kamna, je pripeljal okrog 40 družtvenic. Zbralo se je do 300 Marijinih hčerá. V sprevodu, načelu mu Marijina družba iz Planine z zastavo, so šle družtvenice v cerkev, kjer se je zbralo tudi mnogo drugih vernikov.

Po opravljenih molitvah, ki se molijo pri slovesnih shodih, je izpregovoril podpisani in razložil zbranim, kako častno in koristno je služiti Mariji. Izpodbujal je društvence, da naj bodo v družbi Marijini stanovitne ter naj z lepim zgledom in izpodbudnim prigovarjanjem družbi še novih vrednih društvenc pridobé. Potem so se opravile pete litanije Matere božje, pri katerih so odpevale društvence. Marijine hčere so tudi ponovile posvečenje, in podelil se jim je blagoslov z Najsvetejšim. Dalje časa so se še razlegale po svetišču nebeške Kraljice vesele Marijine pesmi, katere so popevale društvence.

Po končani cerkveni slovesnosti so šle Marijine hčere na prosto, kjer so bile nekoliko pogoščene in so se s petjem in prijateljskimi razgovor razveseljevale.

Hitro je minulo veselo popoldne, in društvence so se morale posloviti od Marijinega svetišča in iti domov. Gotovo so nesle soboj novo navdušenje za družbo in pa zavest, da je pravo veselje le v Jezusu in Mariji.

Hudobni svet zapeljuje našo mladino na vse mogoče načine v pregrešno razveseljevanje. Pokažimo, da tudi cerkev ne krati nedolžnega veselja svojim vernim. To bi se zlasti dalo doseči s predstavljanjem primernih iger, kjer to krajnje razmere dopuščajo. V tem oziru zlasti pohvalno deluje Marijina družba v Vipavi, ki je letos že dvakrat prav izborno priredila predstavo priljubljene igre „Lurška pastarica.“

Nadalje pa tudi ravno taki skupni shodi, kakor je bil opisani, dajo mladini priliko k poštenemu razveseljevanju. Po takih shodih se pa tudi Marijine družbe krepé in razširjajo. Saj tu imajo udje prilike spoznati, da niso osamljeni, marveč, da jih je mnogo, ki so se posebno izročili varstvu Marije. In ta zavest jih izpodbuja, da potem z mnogo večjo vnemo delujejo za sveto stvar.

V Logu zbrane društvene vodnice so sklenile, da napravijo prihodnje leto skupen shod vipavskih dekliških Marijinih družb na Sveti Gori pri Gorici. Lepa misel! Upamo, da se tudi uresniči. *Gustav Koller župnik.*

Dekani v Istriji. Preljubi „Venec“! Še nikoli nisi imel vrstice iz naše vasi. Prvikrat te prosim, dovoli mi nekoliko prostorčka, ker imam ti povedati nekaj prav lepega in zanimivega. Kakor jaz rada prebiram poročila o slovesnostih, shodih, božjih potih, procesijah Marijinih družb; tako mislim, so tudi moji sobratje in sestre veseli, kadar kaj takega bero ali slišijo, radi bodo brali posebno zato, ker nikoli ali redkokedaj kaj slišijo, kar bi jih razveselilo iz naše „tužne Istre“, kakor nam jo nekateri imenujejo.

Naš velečastiti g. župni upravitelj so nam preskrbeli sv. mesijon od 3. do 11. avgusta tega leta. Častiti gg. misijonarji so bili iz Ljubljane iz družbe sv. Vincencija. Bog jim stotero povrni njih trud; zdelo se mi je, kokor bi jim bili mi edina skrb, tako so si prizadevali, da nas, zlasti našo mladino, pridobé za Boga.

Hvala Bogu in prečisti Devici, katera je gotovo za nas prosila! Njen trud ni bil zastonj; ustanovili so nam „Marijino družbo.“ Pristopilo nas je nepričakovano mnogo. Posebno veselo je to, da so se vpisali tudi tisti in tiste, katerih se nismo nadejali, ker so bili preveč v posvetnost in v ples zaljubljeni.

Deklet nas je 155; mladeničev pa okolo 100. Lepo število za našo župnijo, ki ni posebno velika.

Blagi in častiti naš dušni pastir se znami veliko trudijo. Dali so nam napraviti dve lepi zastavi, eno za dekleta, drugo za mladeniče. Na dekliški zastavi je na eni strani prelepa podoba brezmadežne M. b.; na drugi strani

pa presveto Srce Jezusovo. Na zastavi za mladeniče je na eni strani M. b., na drugi pa sv. Stanislav. Dobili smo zastavi na 3. dan oktobra; delale so ji častite šolske sestre v Trstu; delo je prav lepo.

Na 6. dan oktobra smo imeli slovesen sprejem. Slovesnost se je začela že v soboto zvečer. Imeli smo blagoslov z Najsvetejšim in pete litanije. Pred cerkvijo so mladeniči postavili dva slavaloka in prižgali v lepih papirnatih svetilkah sveče, prižgali umetne in raznobarvne ognje. V nedeljo zjutraj je pričelo pritrkavati ob 3 $\frac{1}{4}$ na 8. V cerkvi smo najprej zapeli „Pridi sv. Duh“ in potem Marijino pesem. Častiti naš dušni pastir so imeli govor in nato smo zopet zapeli hvalnico M. b. Glasno smo se posvetili M. b. in ji obljubili svestobo. Pred sv. mašo smo pristopili vsi k sv. obhajilu. S slovesno sv. mašo je bila vjuro zvečanost končana.

Popoldne ob treh so nam blagoslovili zastavi in nato smo imeli procesijo. Gotovo je ni bilo še take procesije pri nas. Mladeniči vsak s svojo svetinjico M. b. pripeto na suknji; dekleta pa v beli narodni noši in svetinjico okoli vratu na lepem sinjem traku. Po procesiji so imeli častiti g. dekan iz Ospa govor ter nas izpodbujali k stanovitnosti; potem je bil še sveti blagoslov.

Zvečer smo se zopet zbrali v cerkvi. Naš gospod so nam povedali še par izpodbudnih besedi; zapeli smo še v čast Mariji, nato pa se vrnili ven ter peli pred cerkvijo med metanjem ognjev prelepi dve pesmici v čast Materi božji.

Takega dneva, take slovesnosti ne pomni nobeden najstarejših mož in ženâ. Marsikateremu so solze veselja silile v oči; posebno pa je bilo veselje za nas otroke Marijine. Čast, slava Mariji prečisti Devici, ki nam je vse to izprosila! Čast tudi našemu častitemu g. dušnemu pastirju za ves njih trud in prizadevanje.

Živele družbe Marijine!

Hčerka Marijina.

Iz Gorič pri Kranju. Preljubi „Venec“, prosim te, daj mi toliko prostora, da povem nekaj še o naši mladeniški Marijini družbi. Zelo lepo in krasno je bilo 6. oktobra, v dan rožnivenške Matere božje. Ta dan so nas prišli sprejemati trsteniški prednik in župnik v prelepo Marijino družbo, v katero nas je stopilo 23 mladeničev. Število ni veliko, pa za našo majhno faro dosti veliko. Več bi jih lahko bilo, pa jih je strah in sram pred ljudmi! Srčno se zahvaljujemo gospodoma župikoma Primožiču in Mikšu, da sta ustanovila prelepo Marijino družbo. Marija jim bodi plačnica! Zelo lep govor so imeli ob sprejemu g. Mikš, razložili so nam začetek in namen društva, hvala jim bodi! Glavno patrono imamo Marijo, kraljico sv. rožnega venca, drugega patrona pa svetega Alojzija.

Dekleta imajo svojo družbo že od leta 1896., zdaj so skoraj vsa dekleta iz fare v Marijini družbi. Bog daj in Marija devica, da bi napredovali in obilo sadu obrodili naši prelepi Marijini družbi! *Sin Marijin v Goričah.*

S Trate. Dovoli cenjeni „Venec“ le nekoliko prostora, da sporočim nekaj tudi o naši Marijini družbi. Lansko leto 12. avgusta so jo ustanovili premilostni knez in škof in sprejeli tisti dan 40 deklet. Od tega časa je družba precej napredovala. Po dobrem letu šteje že 63 članov. Štiri so pošteno stopile v zakon. Tudi smrt nam je pobrala 25. julija rajno sestestro Magdaleno Konobelj. Kazala je rajna zgled potrpežljivosti v svoji mučni bolezn. Vse sestre smo se udeležile pogreba ter jo spremile z doma na pokopališče z gorečimi svečami moleč sv. rožni venec. Upamo, da se rajna veseli pri Jezusu in Mariji.

Od 22. do 29. septembra se je obhajal sv. misijon, katerega smo se pridno udeleževali. Navdušeni govori čč. gg. oo. misijonarjev so privabili mnogo deklet, da so k sklepu sv. misijona želele postati hčerke nebeške

Kraljice. In res je bilo sprejetih na novo 58 deklet. Ta dan, ob sklepu sv. misijona, ob 2. uri so se zbrale Marijine družbe iz Poljan, Stare Oselice in Žirov. Izpred župnišča so spremile novo družbeno zastavo v sprevedu v cerkev. Najprvo je bilo sprejemanje novih udov. Nato se je slovesno blagoslovila zastava. Temu je sledil lep govor, v katerem so č. g. Andrej Ažman, kapelan iz Poljan, pojasnili pomen zastave. Zastava je umetno delo šolskih sestrah v Trstu. Na eni strani je podoba Marije brezmadeža spočete z napisom: „Marija blagoslovi svoje hčere!“ Na drugi strani je podoba presv. Jezusovega Srca. Napisi na trakovih so sledeči: „Marijine hčere — Trata v svetem letu 1901.“ — Ob 3. uri je bila sklepna misijonska procesija z Najsvetejšim. Te se je udeležilo mnogo ljudstva. Za novo družbeno zastavo so šle štiri Marijine družbe s svečami v čast Najsvetejšemu. Zares take slovesnosti Trata še ni doživela. — Preč. duhovščini in vsem Marijinim družbam, katere so se udeležile te slovesnosti, najiskrenejša zahvala. Vsem tistim, ki so kaj darovali za napravo zastave Marijine družbe, vsemogočni Bog stoterno plačaj!

Otrok Marijin.

Uboge sestre sv. Frančiška.

Pred nekaj časa so se naselile v Ljubljani redovnice sv. Frančiška, uboge frančiškankе. Na tihem so prišle in na tihem so začele svoje delo ljubezni. Svet skoraj ne vé zanje, poznajo pa jih tem bolj siromaki in bolniki. Po zgledu svoje patrone sv. Elizabete, gredo po hišah, kjer so ubogi bolniki brez postrežbe; doma pa poučujejo revne deklice v ročnih delih. V plačilo za trud so jim solze in molitve hvaležnih ubožcev.

Med nami so se naselile in med nami delajo, a stalnega doma pri nas še nimajo. Najele so skromno stanovanje v neki hiši; ta prostor je sicer dober za prvo silo, nikakor pa ne tak, kakršnega bi jim bilo treba za njih poklic. Neumorno delavne sestre sv. Frančiška bi rade pomagale ne samo bolnikom im ubogim deklicam, ampak tudi manj imovitim ženam in gospodinjam s tem, da bi jih učile najbolj potrebnih ročnih del. Vse to seveda ne bode lahko šlo, dokler nimajo svojega stalnega doma. Bogu v čast in ubogim v korist mislijo torej dobre redovnice počasu dobiti svojo hišo, ki bi bila primerna za njih delo. Troškov zato pa same nikakor ne zmorejo. Zato se obračajo do vseh blagih, radodarnih src s ponižno prošnjo, da bi jih drage volje podpirala pri njih bogomilem in človekoljubnem podjetju. (Naslov na gospo prednico se glasi: Marija Verena v Ljubljani, na sv. Petra cesti, 13.)

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe rasodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nesmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Uredništvo.